

Készülődés az elrontott hibák kijavítására----2008.06.12.

2008.06.12.

Tudjátok ti is nagyon jól, hogy nem csak egyetlen életben kell megvalósítani azt, amit előző életeitekben elrontottatok, hanem az Isten állandóan ad újabb lehetőséget, újabb testet öltést, hogy megszabaduljatok attól a hibáitoktól, amit előzőleg elkövettetek és abban a földi testben nem javítottátok ki.

Gondoljatok arra, hogy mennyi olyan lehetőséget kaptatok már az életeitek során, amiben a hibáitok kijavítása lett volna a legfőbb feladataitok és ehelyett még csak rontottatok a helyzeteteken, mert nem azzal foglalkoztatok, hanem hibát hibára halmozva, megterhelve hagytátok el a földi világot, hogy ismét megpihenjeteek és folytassátok az életeiteket és azokban a hibák kijavítását.

A hibák kijavítása nem a saját erőtökből történik, mert saját magatok képtelenek lennétek megtenni, hanem ha az Istenre figyelve élitek a mindennapi életeiteket, akkor Ő segít nektek ebben a feladatban. Csak az a baj, hogy a földi emberek ahogyan elhagyják az égi otthonukat elfelejtik azt, amit nekik a földi életük során cselekedniük kell.

Ehelyett minden mást csinálnak, de a saját életfeladataikat azt nem végzik el, néha még csak tudomást sem szereznek róla. Van amikor elkezdik, de nagyon hamar abba is hagyják, mert akkor már komolyan kellene az életükre figyelni, hogy az a feladat sikeres legyen. Ilyenkor már eszükbe sem jut az, hogy ők valamit is félbehagytak, hanem csak mennek a saját maguk akarata szerint, úgy ahogyan azt ők látják jónak, az ő elgondolásuk szerint.

Itt már nem lehet nekik segíteni, hiába a nagy égi sereg, aki körülötte tevékenykedik, de nem figyelnek rájuk, mert ők más irányba akarják a figyelmüket irányítani, ami nekik nem tetszik. Ilyenkor szokott az bekövetkezni, hogy a földi élet elhagyása után döbben rá a lélek, hogy mennyire helytelenül élte le a földi életét. Előtte sorakoznak az el nem végzett feladatai, amire az Istentől kegyelemből kapta a földi életét.

Ekkor a lélek ismét elkezd készülni a következő földi életére, hogy azt sikeresen tudja elvégezni. Az el nem végzett feladatai ott sorakoznak előtte és állandóan emlékeztetik arra, hogy valamit nem helyesen cselekedett. Ekkor a lélek nagyon nagy elhatározással és Isteni segítséggel ismét neki indul a következő földi életére, hogy meg tudjon szabadulni attól a kínzó érzésektől, ami őt folyamatosan gyötöri, hogy a lelkében békében és nyugalomban tudjon lenni.

Az Isteni kegyelem őt ismét újtára indítja és még nagyobb szeretettel és erővel látja el őt, hogy meg tudjon maradni a jóban, hogy ne kerüljön hasonló helyzetbe mint előzőleg.

Ekkor már a lélek kezd ébredni és felfigyel az életében a jóra, az Isteni kegyelem adta lehetőségekre és akkor nagyobb az esélye annak, hogy a feladatait sikeresen tudja megoldani. Itt már az Isteni kegyelem még több égi segítőt rendel mellé, hogy valóban megtudjon állni a lábán. Vagyis ne kerüljön olyan helyzetbe amiből nem tud sikeresen kikerülni. Az Isten fokozott figyelemmel kíséri a földi életét, hogy folyamatosan kitudja javítani a hibáit, hogy ne halmozza fel, amikor visszatér az égi otthonába.

Az Isteni kegyelem határtalan és nem azt nézi, hogy az a lélek az előző életében helytelenül cselekedett, hanem azt akarja, hogy mihamarabb visszakerüljön az ő Teremtőjéhez olyan formában, hogy minden földi feladatát az Isten akarata szerint cselekedjen meg. Mindig ad az Isten újabb lehetőségeket, csak az emberek legyenek figyelmesebbek és akkor hamarabb felismerik azt, amit nekik kell elvégezniük.

Mindig lesz az emberek körében olyan másik ember, aki segít annak aki arra rászorul, mert az Isteni tervben az is benne van, hogy a gyengék mellé mindig rendel erősebb, segítő lelkeket, akik nem hagyják, hogy a társuk lemaradjon, vagyis folyton a segítségére siet annak aki arra rászorul. Mindez nem feltűnő módon történik a földi életben, hanem ez természetes, mert vagy valamelyik családtag vagy szülő az, aki ezeket a feladatokat felvállalja leszületése előtt.

Így ez a folyamat a földi életben már nem is olyan jellegűnek látszik, mintha az segítség lenne, hanem az a családban, baráti körben egy természetes jelenséggé válik. Az Isten mindenkit olyan formában tud meg érinteni, amilyenre éppen az a személy nyitott. Hiába a nagy felkészülés az égi otthonban, hogy mennyire jól fogja végezni a földi feladatait, amit előre lát a lélek odafönn, de amikor a fizikai testét felveszi akkor már minden kitörlődik az emlékezetéből, így csupán az Istenre való hagyatkozás az, ami elvezeti őt a saját feladatához.

Nagyon nehéz a földi életben a tájékozódás a leszületett lélek részére, mert egyáltalán a környezete nem azt mutatja, amit az égi otthonban látott, vagyis minden csak durva másolata annak, amit fönn látott. Így a leszületett ember csak a környezetéből tud egyenlőre tanulni, mert más lehetősége nincs a számára. És ha a környezete, családja telve van rossz tulajdonságokkal, akkor bizony nagyon nehezen tud abból jót kihozni magából. Itt a lélek már szenved, mert nem tudja a jót megcselekedni, mert mint gyermek csak a rossz példát látja maga előtt. Ha mégis másként akar cselekedni, akkor bizony a szülőkből az erős durva akarat fog győzedelmeskedni.

Sokszor a lélek ilyenkor már nem is tudja a feladatát elkezdni, mert a közeg ahová leszületett durva, erős akaratú és a szülők is olyaná akarják formálni a gyermeküket, amilyenek ők. Vagyis az erőszak, az Istentelen élet az, ami tovább

formálja az életét. Szeretnek nyoma sincs a környezetében, így a lélek egészen el is távolodik az ő saját életfeladatától, amit lehozott magával, hogy kijavítson.

De az Isteni kegyelem az sohasem késlekedik, és egy következő lehetőségnél a földi életében lehetősége nyílik arra, hogy felismerje azt, amit neki el kell végeznie. Ilyenkor az Isteni kegyelem egy másfajta életminőségbe helyezi őt, amiben lehetősége nyílik arra, hogy felismerje az Isten gondoskodó szeretetét.

Ettől fogva már az Isten irányítja az ő életét és ő boldog, hogy megtalálta a Teremtőjét és vele együtt végzik a továbbiakban a nehéz földi feladatokat. De ez nem olyan könnyen következik be, mint ahogyan ezt itt leírtuk, hanem az ember addig nagyon sokat tévelyeg az élete során, bizonyos súlyos eseményeket is meg kell élnie ahhoz, hogy felismerje benne az élete részét, hogy neki is vannak olyan feladatai amit el kell végeznie.

Ezek az események az emberi lelket egy kicsit megkeményítik, vagyis most már komolyabban kezd foglalkozni az Isten dolgaival is, ami ismét megerősíti az ő hitét, hogy valóban komolyan vegye azt. Ilyenkor már az ember tudatosan kezd el cselekedni az Isten akarata szerint, mert akkor már tisztában van azzal, hogy az Isten nélkül nem élheti az életét.

Ettől kezdve már az ember tudatos életet kezd el élni a mindennapjaiban, mert már nem az önzés és a rosszakarat az, ami irányítja az ő életét, hanem a szeretet az ami vezérelti őt a mindennapjaiban. Ilyenkor az ember már boldogabban éli a földi életét és képes arra is, hogy a lehozott feladataiból a hibáit képes legyen javítani.

De ez sem megy olyan egyszerűen, mert az emberi lélek még mindig nagyon gyenge és bizony nagyon sokszor megcselekszi a rosszat a jó helyett. De ez természetes, mert az ellentét ilyenkor nagyon nagy erőt gyakorol az Isten felé forduló emberre, mert addig az ő akarata szerint cselekedett, mármint az irányítása alatt élte és szenvedte az életét. De amikor az ember feleszmél, hogy lehet másként is élni, ahol a szeretet, a békesség, az öröm, a nyugalom a természetes, akkor a szerint szeretne tovább élni és cselekedni.

Ilyenkor kell az embernek nagyon erősnek lennie, mert az ellentét minden eszközt megragad arra, hogy az embert eltérítse a szándékától. Vagyis minden eszközt bevet, hogy a gyenge embereket megtévessze és ezzel félelemben esetleg rettegésben tartsák őt. Ezt az ellentét leginkább az embereknek a közvetlen közeli hozzátartozójukon, esetleg barátaikon keresztül próbálja megtenni, mert az emberek általában a családtagjaikra, barátaikra jobban hallgatnak, mint egy külső idegen emberre.

A közvetlen családtagok, barátok észre sem veszik, hogy ők mit akarnak a legkedvesebb embertestvérükkel, csupán csak jót akarnak neki mondván, hogy az nem jó ahogyan ő cselekszik. Mert akkor már az, az ember megpróbál a szeretet hatáskörén belül élni és cselekedni, ami a körülötte lévőket valósággal megbotránkoztatja és sokkolja. Így kerülnek nagyon sokszor családtagok, barátok ellentétbe egymással. „ Az Én nevemért meggyűlölnék benneteket.”

Az emberi gyengeség következtében bizony nagyon sokan képesek akkor megváltoztatni a véleményüket az ő akaratuk szerint a földi békesség kedvéért a családtagjaikkal. Ilyenkor hiábavaló volt minden addigi igyekezete az embernek az első próbánál máris gyengének bizonyult.

De ezzel nem vész el semmi remény, mert az Isten hosszútűrő várja, hogy ismét eljőjön az a pillanat, amikor az ember vágyakozik a szeretet után, az Isten kegyelme után.

Akkor az Isten ismét lehetőséget ad az ember számára, próba elé állítja őt, hogy megerősödött-e már hitben annyira, hogy képes legyen megállni az ő Isten hitében. És ez így megy folyamatosan az emberi életek során, minden pillanatunk egy próba, hogy megállunk-e a lábunkon, vagy éppen elesünk.

Az elesést azt nem olyan értelemben kell érteni, hogy onnan már minden elveszett és nincs tovább. Az elesés az éppen abban a feladatban, élethelyzetben történt meg. De minden kijavítható, minden pótolható egy következő feladatban. Az emberek ezt nem is úgy értelmezik, hogy elesés, csupán egy sikertelen, eredménytelen döntés következménye.

Mindig minden élethelyzet egy feladat amit az emberek nem feladatnak élnek meg, hanem a mindennapi élet nehézségeinek. De ha az ember tudatosan próbálja az életét helyes mederbe terelni, akkor azok az élethelyzetek megoldása nem is kerül olyan fáradtságos munkába, mintha azt csak felületesen cselekedné meg. Mindig az a legszomorúbb az emberek körében, hogy nem is vesznek tudomást az emberek zömében arról, hogy nekik másképpen is lehetne élni.

Az a másképpen való élés az már nem olyan könnyű, mint az addigi, mert ott már az Isten akarata szerint kell az embereknek élni a mindennapi életüket, ami bizony néha nem is olyan egyszerű, mert bizonyos mértékig, az embereknek ott már szem előtt kell tartani azt, hogy ha nem jól élem az életemet, akkor azzal magamnak fogok ártani, mert minden rossz cselekedetemről számot kell adnom az Isten előtt.

Az a számot adást azt nem úgy kell értelmezni, hogy Ő felelősségre fog vonni engem, hogy most miért cselekedtem így vagy úgy, hanem a saját lelkiismeretem fog engem zavarni, ha nem cselekedem helyesen. Bizony amikor az ember nem figyel magára akkor azok az események is megtörténnek vele, amit máskor nem cselekedne meg, amikor

figyelmesebb. Ezért kell nagyon vigyázni az embereknek minden kimondott szóra vagy cselekedetre, mert soha sem tudja az ember, hogy melyek azok a pillanatok, amelyek elveszik az igazi gondolatait és helyette más gondolatokat tűzdel az ellentét a saját gondolatai közé.

Mindig arra kellene figyelni az embereknek, hogy a legalapvetőbb emberi tulajdonságait soha ne lépje túl, mert amikor már nem a saját gondolatai irányítják az embert, akkor bizony már nem tudja felügyelni a cselekedeteit sem. És akkor bizony az ellentét rögtön hasonló gondolatokat rak az emberek saját gondolati közé, hogy ne vegye észre, először csak nagyon óvatosan, később amikor az ember nem vette észre akkor már nagyobb adagokban küldi az ellentét a megtévesztő gondolatokat.

Ebben az esetben ha az ember nem veszi észre a téves információkat, amelyek nagyon hasonlatosak a saját gondolatihoz, akkor bizony már nincs esélye az embernek egyedül kimászni ebből a veremből, amelybe szép lassan a figyelmetlensége következtében belesétált.

Ilyenkor már csak az Isteni kegyelem az, amely kisérti őt az eltévelyedéséből, ha az ember hajlandóságot mutat arra, hogy felismerje a hibáit és azokat megbánva az Isteni kegyelemért foháskodik.

Ellenkező esetben, ha az ember nem mutat megbánást, sőt jól érzi magát a saját helyén, akkor az Isteni kegyelem várat magára, míg az emberi lélekből elő nem tör a vágyakozás a jó után, a szeretet után. Csak abban az esetben lehet az emberi lelket segíteni, ha azt ő akarja, Isten tiszteletben tartja a mi szabad akaratunkat és nem is kényszerít semmi olyanra, amire mi emberek nem mutatunk hajlandóságot.

Ha felébred az ember lelkében a vágyakozás az Isten után, akkor leszáll a kegyelem az emberre és visszasegíti őt a saját feladatához. Ezután az Isteni kegyelem ellátja őt minden jóval, amire neki a feladataihoz szüksége van. Így történik minden esetben, amikor az ember eltévelyeg a saját feladatától.

Az emberi természet következtében nem az ember az, aki visszasétál a Teremtőjéhez, hanem a Kegyelem az, aki visszasegíti őt az eltévelyedett bárányt. Minden alkalommal amikor hasonló eset történik meg a földi emberekkel akkor a Kegyelem nem várat magára, hanem azonnal szemmel látható módon megváltoztatja az emberek körülményeit. Itt lehet fizikai betegség gyógyulásáról szó, lehet bármiféle megoldatlan gondok egyszerű megoldása is.

Az Isten mindig tisztán felismerhetően jelentkezik az emberi életekben, nem elszunnyadó lehetetlennek látszó körülményekbe burkolózva. Arról lehet felismeri azt az eseményt, hogy az emberi lélekbe boldogság költözik és akkor már az Isten Szent Lelke irányítja őt.

Minden alkalommal amikor hasonló helyzetbe kerültek, akkor mielőbb foháskodjatok az Isten kegyelméért, hogy mihamarabb jobbra forduljon a sorsotok, mert ha sokáig elidőztök keserűségben, szomorúságban akkor sokkal nehezebb visszatérni az eredeti utatokra, mert addigra már elfelejtitek azt.

Soha ne legyen a lelkekben keserűség, szomorúság tartósan, mert az megfertőzi az emberi tudatot és akkor annak a függvényében már sokkal nehezebb felismeri az igazi Jézusi tanításokat. Mindig legyetek nagyon éberek és figyeljetek magatokra és másokra, hogy tudjatok egymásnak segíteni, ha hasonló helyzetbe kerültek.

De ez csak abban az esetben lehetséges, ha az emberek tisztelik egymást és elfogadják egymás tanítását, vagyis nem elutasító módon viselkednek egymással, hanem figyelemmel, hogy azt figyeli az ember, hogy mit küld az Isten az ő számára embertársain keresztül. Ha így viselkedtek egymással, akkor sokkal több kincset leszte képesek begyűjteni, mert az Isten nagyon sokféleképpen küld tanítást az emberek részére.

Ha ezeket figyelmen kívül hagyjátok akkor bizony nagyon silány lesz a helyzetetek, mert nem biztos, hogy minden kincset betudtatok gyűjteni, amit az Isten elrejtett a számotokra. Legyetek nagyon figyelmesek, mert néha csak egy szó az, amiből ki kell valamit következtetnetek a következő feladataitokhoz. Ha figyelmesek vagytok akkor fel is fogjátok azt ismerni, mert a lelkek az várja, hogy a következő feladatát elkezdhesse. Nem ti irányítjátok magatokat, hanem az Isteni kegyelem által a hozzátok rendelt égi segítőtök azok, akik inspirálnak benneteket bizonyos feladatok elvégzésére.